

K o r f u
(19. 7. - 30. 7. 2012)

Moje neplánovaná dovolená

„Ahoj, Veru, tak už jste si vyhledaly s Luckou nějakou tu dovolenou?“, ptám se dcery mezi dveřmi jejího pokoje. Nedávno jsem se vrátila z řeckého ostrova Thassos, kde jsem strávila se svou kamarádkou sedm relaxačních dní na pláži u moře, a ještě teď se tam v myšlenkách vracím a nejraději bych zase někam odjela. Tak aspoň jen tak brouzdám po večerech na internetu a dívám se na zájezdy k moři na Last minute, co kdo nabízí. Verča se na mě podívá s pobaveným výrazem: „Víš, že na to s Luckou nemáme moc času – před dovolenou musíme v práci dodělat jeden projekt a večer už skoro nevidím.“ Protože mi už dřív naznačila, že si něco najdou s Luckou samy – bez mojí „aktivní“ pomoci, opatrně se jí nabídnu, že se jim klidně po nějakém zájezdu na internetu poohlédnu. Kupodivu souhlasila: „Když se ti chce...“ Asi po necelých dvou hodinách jsem vítězně zvolala: „Něco jsem našla!“ Podmínka byla: ubytování s jídlem v rušnějším místě nějakého z řeckých ostrovů a pochopitelně letecky. Mým častým průvodcem při vyhledávání dovolené v Řecku je katalog větětčeka, tedy CK VTT, a jejich internetové stránky – opět nezklamaly. Z obrazovky na mě svítil obrázek hotelu a pláže s popiskem, splňujícím podmínky, které si děvčata stanovila. Do dvou dnů měly holky cestovní smlouvu v ruce a začaly se těšit, jak se za týden budou slunit na písčité pláži a večery trávit v baru a na diskotékách s dalšími mladými lidmi.

Tři dny před odletem, kufr v pokoji již skoro přeplněný věcmi na vysněnou dovolenou, zazvonil Verče mobil a po chvíli mi celá zničená oznámila, že si Lucka zlomila nohu. Co teď? Veronika obtelefonovala své přátele, jestli by se někomu nehodilo jet s ní, ale termín byl moc narychlo. Zrušit zájezd nepřípadalo v úvahu. Nakonec mi dcera rezignovaně sdělila: „No, tak si uděláš ještě jednu dovolenou u moře ty.“ Moc se mi nechtělo, v práci jsem měla ještě spoustu věcí na vyřizování, v půli července měla být v Řecku vedra a někdo mě ještě upozornil, že na Korfu bývají komáři. A navíc jsem se těšila, že budu doma sama – manžel v Alpách na kolech s kamarády, Verča u moře a já budu mít jedenáct dnů jen pro sebe. Ale situace se opravdu jinak řešit nedala.

Den před odletem jsem ještě skočila pro dva elektrické odpuzovače komárů, koupila eura a večer jsem si balila, opět po třech týdnech, kufr na kolečkách s oblečením k moři a opalovacími krémy. A trochu jsem se začala těšit. Kdo ví, možná to bude poslední společná dovolená - jen já se svou dospělou dcerou.

Ráno jsme si vyhledaly spoj na letiště, kufry připravily ke dveřím a já, jako správná matka, jsem si řekla, že nám připravím nějakou tu svačinku na cestu. Vzala jsem nůž, který (jindy značně tupý) projel bagetou rychleji, než jsem čekala a zastavil se o můj prst. Začala mi z něj crčet krev a já jsem se chystala sesunout k zemi. Naštěstí moje pohotová dcera věděla, pro co do lékárníčky sáhnout, a tak jsme z domu vycházely sice s menším zpožděním, ale s mým krásně zafáčovaným a oblepeným prstem ve tvaru menší bambule.

Na letiště jsme se dostaly včas a šly jsme si převzít vouchery a další pokyny k delegátce cestovní kanceláře. V klídku jsme usedly na lavičku v odletové hale a jaly se vyplňovat visačky na kufry. Začala jsem si číst ubytovací doklad a ztuhla jsem: Lucie Hromádková... „To snad není pravda“, začala jsem se polohlasně rozčilovat, „oni v té cestovce změnu neudělali a já nikam nakonec ani neodletím“, a běžela jsem zpátky k delegátce, aby mi to vysvětlila. Trochu se zarazila, ale po telefonátu s jejich centrálou mě uklidnila, že letenky i ubytování v hotelu jsou opraveny na mé jméno. Dokud jsme neusedly do letadla, nevěřila jsem, že někam letím.

Letuška nás uvedla na naše místa a za chvíli si k nám přisedla dívka ve věku mé dcery, která měla být se svými třemi kamarádkami ubytovaná ve stejném hotelu jako my. Během letu se děvčata seznámila a dohodla se, že si společně během pobytu určitě někam vyrazí za zábavou. A já jsem si vybavila, jak jsem ještě doma říkala Verče, že podle toho, co o malém korfském městečku Roda psal průvodce, by se v něm a ve vedlejších Sidari mělo pohybovat dost mladých lidí z různých zemí, tak je možné, že i v hotelu bude nějaká příležitost seznámit se a jít se pobavit s někým mladším a zábavnějším, než je její matka. Že mi to vadit nebude, protože jsem se zásobila čtením na celou dovolenou.

Po přistání na letišti v Kerkyře (Korfu) se naše skupinka asi patnácti lidí uvelebila v klimatizovaném autobuse a vydali jsme se i s milou delegátkou Evou směr městečko Roda. Při kontrole jmen, zda jsme všichni, kdo budou ubytováni v hotelu Silver Beach, jsme se pobavili tím, že mezi námi byl manželský pár s příjmením Rodovi. Prý jim objednaly tento zájezd děti, aby se tatínek s maminkou podívali do městečka se stejným jménem jako je jejich příjmení a hezky si užili výročí svatby.

Hlavní město Korfu – Stará pevnost

Naše dovolená začala nezvykle a měla asi pokračovat i nadále v souhře náhod, protože právě tito manželé i děvčata, se kterými se seznámila Veronika, pocházeli z Karlových Varů, kde jsem se já narodila. A možná i díky tomu jsme si hned druhý den s Michalem a Markétou potykali u sklenky červeného vína, zatím co děvčata i s mojí dcerou šla omrknout místní bary a diskotéku. Výsledkem jejich noční zábavy bylo, že jsme s Verčou trávily dny na pláži pod slunečníky, které patřily taverně s barem, kde pracoval sympatický mladík Alex. A naše večerní potulky Rodou většinou končily koktejlem rovněž zde.

Abychom lépe poznaly ostrov, zúčastnily jsme se i s našimi novými přáteli Michalem a Markétou okružního výletu ostrovem pořádaného cestovkou. Hned při svozu mikrobusu se nějaké holčičce udělalo špatně a neplánovaná zastávka v městečku Ipsos splnila přání Veroniky podívat se do tohoto letoviska. Protože pracuje ve firmě se stejným názvem, slíbila kolegům, že se tam určitě vypraví a pošle jim odtamtud fotku – a mohla si udělat čárku za první cíl naší dovolené. Dále výlet probíhal v takovém tom známém duchu turistů: na každém místě, které je zajímavé, udělat co nejvíce nejkrásnějších fotek – ano, tady jsem byl a tohle jsem viděl... A obdivovat bylo opravdu co: letohrádek Achilleion, malebný ostrůvek Pontikonissi - Myší ostrůvek, letovisko Paleokastritsa, mořské jeskyně i mužský klášter.

Plné dojmy jsme povečeřely v restauraci hotelu a poseděly na zahradě, abychom nad mapou ostrova vymyslely, kam se ještě podíváme a zda si půjčíme auto nebo využijeme místní autobusovou linku. Že pojedeme do hlavního města Korfu, jsme si s Verčou dohodly už v letadle při listování průvodcem. Lákalo nás i letovisko Sidari a mys Drastis s pískovcovými útesy. Protože jsme zjistily, že se na tato místa dostaneme autobusem a při celodenním výletu jsme projely velkou část ostrova, půjčení automobilu jsme zamítly s tím, že jižní část ostrova si prohlédneme při některé z příštích dovolených a cestování s místními obyvateli nám přiblíží atmosféru Řecka víc. Rozplánovaly jsme si výlety na celých jedenáct dní tak, abychom si užily také pláž a moře. Navrhla jsem Markétě a Michalovi, že by mohli jet někam s námi, ale v tom horku se jim moc nechtělo, hlavně kvůli Michalovi, protože dost cestoval při své práci a chtěl si užít nicnedělání. Na zastávce jsme si našly čas odjezdu a další den ráno jsme seděly v klimatizovaném autobusu a cestou do hlavního města obdivovaly hornatou krajinu a městečka ostrova Korfu.

S mapkou v ruce jsme se vydaly k historickému centru hlavního města a pak na Starou pevnost. Procházely jsme rušnými ulicemi a s překvapením jsme vnímaly jakoby bzukot způsobený hovorem místních lidí i turistů, kteří posedávali v tavernách, kavárnách – kafeteriích a živě se spolu bavili. Ke Staré pevnosti jsme došly přesně na poledne, takže při asi hodinové prohlídce jsem vyhledávala stín ve středověkých chodbách a u kamenných zdí, zatímco Veronika pobíhala s foťákem a neúnavně cvakala. Uprostřed pevnosti se na nejvyšším místě kousek od majáku tyčil vysoký železný kříž, ke kterému jsme vystoupaly a nám se otevřel nádherný pohled na celé město i na moře kolem výběžku, kde pevnost stojí.

Byl nejvyšší čas schovat se před sluníčkem do nějaké místní taverny v uličkách benátského stylu a odpočinout si při dobrém jídle a pití. Seděly jsme venku u stolečku a nechaly se vtáhnout do života starého města, uvolněného, povídavého, v ten moment možná i bezstarostného, lehce otupělé horkým letním dnem. Dokázaly bychom tam strávit delší čas, ale cestou zpět k autobusovému nádraží jsme si ještě chtěly projít uličky s krámky a něco si koupit na památku. K autobusu jsme přišly v dobrém rozmaru se zmraženým jogurtem v ruce. Ale ouha, ačkoliv nás někdo upozornil, že bývají odpolední autobusy z hlavního města plné, protože se vracejí místní obyvatelé z práce a i turisté končí své výlety, nečekaly jsme, že budeme celou cestu zpět do Rody stát. Ale ustály jsme to i s dalšími cestujícími, z nichž někteří si sedli do uličky mezi sedadla, a dobrou náladu jsme si udržely až do našeho hotelu.

Následující den mělo být lehce pod mrakem – což se také vyplnilo – a tak jsme se procházkou podél pobřeží šly podívat do vedlejšího letoviska Acharavi. Asi po padesáti metrech od malého přístavního mola, kde končila písčité pláž a začínala kamenito-oblázková, na nás někdo divoce mával. Když jsme se přiblížily, poznaly jsme v poskakující postavě Michala a kousek od něho sedící Markétu. „Co tady děláte?“ vyhrklo z nás překvapeně, i když odpověď byla předem jasná. „Chodíme se koupat sem. Líbí se nám to tady víc, je tu míň lidí a moře není tak daleko mělké jako v Rodě... a nenosíme si na pokoj písek.“ Musela jsem jim dát za pravdu, i mně se líbily oblázky v nezkalené průzračné vodě, ale Veroniku bych z rušné pláže nedostala. Ráno se byli ti dva projít v Acharavi a teď už čekali, až se sluníčko ukáže v celé své kráse. Pokračovaly jsme dál kolem upravených apartmánových domků k hlavní ulici olemované obchůdky s různými předměty určenými především pro oko turistů. Zašly jsme také do většího supermarketu pro zásobu náplní do odpuzovače komárů, kterých se předešlý večer vyrojilo na pokoji docela dost a musely jsme si s nimi poradit i ručně. Statečně jsme se jim ubránily, na rozdíl od našich známých, kteří ráno přišli na snídani pěkně opuchlí.

Rybářské městečko - Kassiope

Měly jsme opět štěstí, protože právě po dobu naší dovolené teploty lehce poklesly oproti předchozím týdnům, noci se ochladily a dalo se spát při otevřených dveřích balkonu – počasí nám pomohlo ušetřit za klimatizaci. Po lehkém obědě sestávajícího z rajčete, jogurtu, chleba a plechovky piva jsme si udělaly siestu v hotelovém pokoji a v pozdních odpoledních hodinách jsme se usadily na našem místě na pláži a pak si šly zaplavat do moře. Sotva jsme trochu oschly, už přišel stále se usmívající Alex a vyptával se Veroniky v angličtině, proč jsme přišly tak pozdě a že se určitě večer ještě musíme zastavit v jejich baru. Což jsme také učinily tento i další večery a díky dceřině zdatné konverzaci v angličtině jsme se i dobře pobavily.

Půlka dovolené byla pryč a já měla pocit, že snad ani nestihnu poznat nejbližší místa v okolí Rody. Přemlouvala jsem Verču, aby se mnou jela do Kassiopi – vzdáleného asi dvacet minut autobusem, ale moc se jí nikam nechtělo, že si musí užít opalování na mořském vzduchu a podívá se mnou jen do plánovaného Sidari na Kanál lásky. Už to vypadalo, že výlet podniknu sama, ale u večere jsem se před Markétou zmínila, kam chci jet a že je tam pevnost a hezký přístav, a tak jsme se dohodly, že pojedeme spolu. Městečko předčilo naše očekávání: zachovalá pevnost s krásným výhledem na okolní hory, moře se skalnatým pobřežím a na malebný přístav. A když jsme na jeho konci zahlédly kamenné pláty, na kterých jsme se pak slunily bez plavek a koupaly se v nádherně průzračné vodě s bílými oblázky na dně – nemělo to chybu! Pohodové odpoledne jsme zakončily našlehaným frappé a Verče a Michalovi jsme své dojmy dokumentovaly fotkami na display našich foťáků.

Po ujištění Markéty, že není žádný problém cestovat místním autobusem a domluvit se s řidičem i obsluhou v tavernách, se Michal nechal zlomit a jeli s námi do Sidari, ležícím v zátocě obklopeno zelenými kopci a zlatobílými skalami vytvářejícími romantickou kulisu. Knižní průvodce ostrovem Korfu nás upozornil, že je tam hodně zejména anglických turistů a moc hezky se o tomto letovisku nezmiňoval, ale přesto pískovcové skalní útesy, které opravdu byly doslova okupovány turisty, a tyrkysově modré moře braly svou krásou dech. Nemohli jsme se odtrhnout od pohledu na ně, procházeli jsme se po jejich okraji, dívali se do hloubky pod námi, a mořský vzduch nám ovíval tváře. I přesto nás neúprosně žhavé slunce opět přimělo schovat se před ním do restaurace na pláži. Přizemní pocit hladu nás vrhl zpět do reality a nad jídelním lístkem jsme Verče diktovali, co nám má v angličtině objednat. Ještě jsme se dohadovali, když se u našeho stolu objevil mladý číšník a s pobavením nás pozoroval. Po chvilce nám slovensky řekl, zda nám může přinést něco k pití. Všichni jsme se v údivu na něho podívali a pak se začali smát. Hned jsme ho trochu vyzpovídali a dozvěděli jsme se, že jezdí na Korfu každé léto a v této taverně pracuje již čtvrtý rok i díky tomu, že sem jezdí na dovolenou hodně Čechů i Slováků a obsluha, která se s nimi domluví, se majiteli hodí. Po dobrém jídle jsme se s ním rozloučili a zamířili kolem kostelíku a krámků se suvenýry k autobusové zastávce. U bazénu našeho hotelu jsme pak spokojeně odpočívali na lehátkách a pod zavřenými víčky se nám znovu promítalo pobřeží Sidari.

Z okna našeho hotelového pokoje jsme viděly na vrcholku vzdáleného skalnatého kopce bílou stavbu, co vypadala jako kostel, ale jisté jsme si tím nebyly. Večer se šla Verča s děvčaty pobavit a když se vrátila, oznámila mi, že druhý den odpoledne jedeme s naším známým Alexem a jeho bratrem Dimitrisem na výlet do hor. Vyprávěla mi, jak nás okouzlili útesy v Sidari. Řekl, že nám ukáže ještě krásnější místo na mysu Drastis. Měl pravdu. Když jsme dojeli na parkoviště, vystoupili z auta a došli jsme na konec vyhlídkové terasy, zůstala jsem stát ohromená pohledem na moře olemované bílými plážemi a nad nimi do výšky se tyčícími členitými útesy. Otevřel se mi obrázek jako z katalogu, který láká na dovolenou snů. Aby dojem byl dokonalý, posadili jsme se v zahradě s růžově kvetoucími oleandry ke stolečku a vychutnávali jsme si ledovou kávu a pohled na vzdálené ostrůvky a pár plachetnic pohupujících se na hladině třpytícího se moře. Když jsme se dostatečně vynadávali, autíčko nás vyvezlo prašnými cestami obklopenými olivovými stromy na vrchol hory k pravoslavnému klášteru Ag. Triada, kde se čas od času konají nejen bohoslužby, ale také koncerty pro místní mládež. Alex s Dimitrisem nám ukázali vesničky v horách, kde žijí oni a jejich příbuzní, a směrem k moři jsme v oparu viděli Rodu, Acharavi a možná i Kassiopi. Na zpáteční cestě jsem naše průvodce požádala, aby mi pustili nějakou řeckou muziku a spokojeně jsem si hověla na zadním sedadle vedle Veroniky. Ani jsem se nesnažila porozumět, o čem se mladí bavili.

Sidari – Mys Drastis

Předposlední den jsme celý prolenošily na pláži a po večeři jsme si s Michalem a Markétou řekli, že vesele zakončíme naši společnou dovolenou a navštívíme nějakou diskotéku a v anonymitě cizí země se trochu odvážeme. Připojili jsme se tedy k Veronice a jejím kamarádkám a „oddali“ se vínu a tanci. I přes pozdní hodinu návratu na hotel jsem byla rozhodnutá, že ráno vstanu, půjdu se ještě jednou podívat na východ slunce a projdu se tichou probouzející se Rodou.

S foťákem na krku jsem rychlou chůzí šla již důvěrně známou uličkou k pláži a pak na molo v moři, u kterého kotvily malé rybářské čluny, abych měla co nejlepší výhled. Nebyla jsem sama, kdo si chtěl na památku udělat pár fotek oranžového slunce vycházejícího nad vzdálenou pevninou, jehož odraz se leskl v moři. Aniž bychom se předem domluvily, Markétu napadlo to stejné. Obě jsme tam beze slova stály a dívaly se...

Ještě před snídaní jsme si sbalily kufry a pak naposledy na pláž - rozloučit se s mořem, Alexem a pár místními lidmi, se kterými jsme se seznámily při našem pobytu. Všichni se nás ptali, jestli se nám u nich líbilo a ať určitě zase přijedeme. Slíbily jsme, že určitě přijedeme, když ne příští léto tak některé další, a že řekneme známým, aby se do jejich městečka jeli také podívat.

A už jsme všichni seděli zase v mikrobuse a naposledy jsme projížděli horami Korfu směr letiště a někteří z nás ještě lovili poslední snímky krajiny. Naše delegátka Eva se s námi rozloučila, pochválila nás, že s námi nebyly žádné problémy a už vyhlížela další skupinu turistů, kterým bude ukazovat nejkrásnější místa a vyprávět příběhy ostrova Korfu.

Co dodat? Veronika si píše na Facebooku s novými známými z Řecka a Itálie, já čas od času zajedu na návštěvu k Michalovi a Markétě. A vím, že se na Korfu určitě ještě jednou vrátím...

